Ч. 59. Чернівцї, четвер дня 13. (25.) марта 1897 року. Рочник XIII.

БУКОВИНА

ЧАСОПИС для руских родин. Виходить щодня кромі днїв по недїлях і сьвятах.

Редакция і адмінїстрация в Чернївцях ул. Петровича ч. 2. Передплата 10 зр.

НА ДОРОГУ!

Щаслива ти, сину, дорога
зі Злочова аж до Львова,
а зі Львова аж до Віднямоя бідна!
головонько-ж моя бідна!
У Відин будете присягати,
будуть вам голови обстригати,
цїсарови будете служити,
а за родом не тужити.

Воjацка народна пісня.

Вчера було вже так гарно, зовсїм весною пахло, а нинї знов маємо снїг і краєвид зимовий. А вже людям здавало ся, що зима не верне ся... Не кажім, що вже весна, не радуймо ся нею, ще не знаємо, яка она буде і ще у нас зима...

Не хвалїм дня перед заходом сонця, бо той день, зрана погідний і веселий, може нам принести під вечір бурю, студїнь і великі шкоди. Не надїймо ся зрана нїчого, то не будемо вечером розчаровані і знеохочені до житя. Принесе нам день що добре, подякуємо; не принесе, не подивуємо ся.

Від чого у нас на Руси дехто має такий жаль до Романчука, а дехто до Барвіньского? За великі надії покладали ми на обох тих послів і їх товаришів, а за малі на себе. Загальний настрій на Руси був такий, якби від Романчука і Барвіньского або такого лїричного полїтика, як Телїшевский, залежала вся доля Руси. Мілїони разів що року повторяли Русини імена тих і иньших руских послів, так, що у тім гаморі похвал і проклонів для послів не було майже чути нїякого иньшого голосу. І кого хвалили або ганили? Не тих, що мовчали, лише тих, що таки щось говорили і робили. Телїшевский, отсей великий чоловік до малих інтересів, аж до замкненя ради державної, брав спокійно дієти, зовсїм не думаючи пити се пиво, що єго наварив і нїхто про него слова не писнув, не казав єму зложити мандат і уступити місце чоловікови робучому, — всї єго забули. Мандичевский — що про того посла можна було писати і говорити? Чували ви, що він взагалї жиє на Руси? Знав єго касиєр, що виплачував дієти, а більше нїхто. Охримович, Підляшецкий, Волян — — але лучше про них не говорити; нема потреби інтересувати ся тими людьми, що нами не інтересували ся...

Про кого-ж вічно говорило ся і писало ся? Про Романчука, Барвіньского і Вахнянина! Хоч як они між собою не годили ся, але працювали! Можна було з працею одного або другого і третього не годити ся, але се не були околоти вимолоченої соломи, се були люди живі, що мали нарід перед очима і як уміли, так єго заступали.

Кажемо „як уміли“, бо в результатї таки не сповнили тих надій, які на них мали Русини. Але не они винні, що ми з полїтичного похміля не можемо видужати, лише ми винні, що всю нашу надію висилаємо до Відня, з Відня вижидаємо всякої поради і помочи, а на себе самих так мало маємо надії. Коли-б ми при кождій важній нагоді, подібній як вибори послів, виявили таку енерґію. як тепер при галицких виборах, то стояли би зовсїм інакше. Правду сказати, ота жменя руских послів у Відни, котрій не хочемо відмавляти як найлучших намірів, таки не варта тої борби, тих трупів, тих калїцтв і арештовань, того невиданого напруженя суспільности. З великої штаби зелїза, котре руска суспільність стала кувати, вийшов пшик... Так толкує собі результат виборів певно богато Русинів, привичаєних до культу послів і до маловаженя руху в самій суспільности! Тимчасом хто би хотів судити нашу суспільність після наших послів, той зробив би нам велику кривду — такі нещасливі ми вже не є!...

Нинї-завтра виїзджають наші рускі посли до Відня. Розчаровані вже тілько разів Русини показали би ся великими дїтьми, як би і тепер покладали якісь великі надії на тих послів і знов нїчим більше не запрятували собі голови, як слїдженєм кождого їх поступку. За мало їх, за слабі они, декотрі таки цїлковиті риби або повязані невільники, — щоби могли щось більшого вдїяти. А знов рускі посли показали би ся дуже претенсіональними, як би жадали від Русинів дальшого підтримуваня їх посольского культу. Се вправдї їх інтерес, але не інтерес загалу. Ми далеко більше стратили через своїх послів, поза котрими не хотїли бачити народу, мов поза одним деревом лїса, нїж посли принесли нам добра. Пора нам знати собі цїну дома, а не вважати полїтики жменї руских послів за квінтесенцию нашого суспільного житя.

Дуже часто складали ся обставини так, що не посол-провідник слухав ради громади, лише громада слухала єго. Він вправдї приходив до громади або полїтичного товариства „послухати ради“, але наперед заявляв, що ради не послухає. Для карности, котра часом виявляє силу громади, але досить часто і єї неміч, громада піддавала ся свому провідникови, ішла на ослїп на єго карколомні експерименти з суспільностию, підтримувала єго і — падала. Львівскі Русини могли би се найлїпше посьвідчити; они до того у своїх часописях не признають ся, знов з причини карности, але они то дуже добре відчувають. Провідники рускі водили справдї дуже часто громаду за ніс і уважали єї лише за декорацию до своєї високоповажаної особи. Радили ся, аби ради не слухати; закладали полїтичні товариства, аби іти їм на перекір. Громаду маловажили, а робили своє, що їм на думку прийшло. Така карність зовсїм не сьвідчить добре про громаду — і таку безязику карність не оплатить ся підтримувати нїкому, хиба послам...

Так з нагоди, що ось уже 27. с. м. зачнуть наші рускі посли радити, як спасати Русь, не зашкодить їм сказати, що хвалити їх перед часом нїхто не має охоти і нехай того не жадають. І надій на них найлучше не покладати жадних. Ми то знаємо, що їм було би милїйше почути на дорогу, як то ми їм віримо, кілько сподїваємо ся по них, — але так говорити і писати, то значило би впоювати в суспільність без

23

ЗАЛЇСЄ.

Повість
ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

Заким він у тім дїлї рішив ся, здивував дуже своїх родичів тим, що нараз рішив ся виїхати з Залїся. Куди? — питали ся єго. Оттак провітрити ся; мав орудку до Львова, мав з кимсь там бачити ся чи щось — не признав ся виразно нїкому, куди їде і по що. Казав, що за три днї верне. — Родичі здогадували ся, що се стоїть певно у звязи з сим листом, який дістав того самого дня, але що в листї було, не знали, бо Ярослав не сказав.

А він тимчасом вибрав ся до Львова, походив там з кілька годин без цїли і пополудневим поїздом виїхав в містечко Р., де того дня у вечір мав відбути ся слюб професора Порубского із Стефанїєю Ковальскою...

Доки їхав зелїзницею, запхавшись у куток купе, здавалось єму, що знає зовсїм добре, по що їде. Хотів за всяку цїну бачити свого суперника і свою любку перед присягою, перед вінчанєм. Хотів заглянути їй в лице і пересьвідчити ся, чи оно спокійне, радісне чи засумоване. Коли-б оно було засумоване, він чув би полекшу; він хотів би, щоб она в ту хвилю була сумна, щоб она плакала. Се був би знак жалю у неї або хоч нечистої совісти, туги за минувшиною, а сей обяв він мав би деяку підставу поясняти собі в свою користь. Нехай она і стане жінкою Порубского, але з тим пересьвідченєм, що єї перший жених, Ярослав Левіцкий, був гідний єї любови, лише обставини зложили ся для него некористно. Нехай она і любить собі відтак Порубского, але притім памятає, що першого любила Славка. А так, коли з лиця буде вдоволена, усьміхнена, то се буде тяжка знevага для него, для відкиненого першого жениха, до котрого довгий час була явно прихильною, поки другого не пізнала. Той другий може їй подати вигіднїйше житє, красшу будучність, але не подасть їй живійшого, щирійшого чутя, як Славко. Буде-ж она відносити ся до него з такими самими любощами, як в деяких незабутих хвилях до Славка, то се знак, що она або лицемірила, або Славко втратив в єї очах на вартости, що она так довго єго цїнила, поки не пізнала ще лучшого.

І се почутє враженої гордости займало всї думки Славка, поки він їхав. Він сидів задуманий в кутику купе і не звертав уваги на нїкого з сусїдів. Здавало ся єму, що один погляд на бувшу любку вистане, аби зміркувати, чи поважає єго ще доси, чи нї.

Але коли висїв на стациї і мав пустити ся до міста, — де не взяли ся нараз у него всїлякі сумнїви! По що я приїхав? питав ся сам себе. Чи на те, що-б себе мучити? Невже-ж один погляд дасть менї ту певність, за якою я тут і приїхав? Якже всї панни молоді виглядають? Хоч би у них тодї і ворушило ся якесь сильнїйше почутє, так не виявлять єго з уваги на зібраних цїкавих людий і на добрий тон! А ще як заслонять ся серпанком, то в лихо осьвіченій церкві і лиця добачити годї...

Славко ходив з десять хвиль по двірци і вже починав лютити ся на самого себе, що тут приїхав. Називав свій поступок крайним дитиньством, негідним дозрілого мужчини, то знов добачував у нїм варварство, бо яке-ж лице зробить она, коли єго

підстави за великі надії, а хто знає, може й показувати її баньки з мила.

Не дурім ся, дивім ся тверезо! Не хвалїм дня перед заходом сонця! Між рускими послами є тепер шість сил нових. Нові люди звичайно більше жваві до роботи. Отже ріжні приклонники тих послів можуть мати більшу або меншу надію на успіх, відповідно до характеру і знаня тих послів. Так ми на Буковині маємо надію на п. Винницкого — і певно, нікого так добрі успіхи его старань не врадують, як нашу рускую громаду. Так само можна мати надії і на иньших руских послів, але головна річ: працюймо у себе дома! Наша праця підопре працю і послів і они тоді будуть могли більше вдіяти, ніж тепер, коли не мають на кім оперти ся. З другої сторони повинні і посли памятати слова вояцкої пісні:

Ви будете служити у Відні,
а ми ту будем жити бідні.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 24-го марта 1897.

Вчера попращав ся наш посол Ізидор Винницкий з черновецкою рускою громадою і відїхав до Відня на сесию ради державної. На двірци пращали его богато видних осіб зміж черновецких Русинів і товаришів з суду.

Академічне товариство „Союз“ в Чернівцях устроює дня 3. квітня в павільоні готелю Вайса комерс в честь Тараса Г. Шевченка, на котрий висилає запросини так до інтелїґенциї як і міщан і селян. Вступ вільний. В проґраму увійшли промови до поодиноких кляс народних, які мають бути заступлені потім сьпіви і декламациї. Товариство має повну надію, що руска публика не опустить сеї нагоди, щоби зійти ся бодай раз на рік до купи, пізнати себе і таким способом скріпити ся духом сьвідомої едности. Русини так інтелїґентні як і міщани і селяни, приходіть всї без ріжниці стану і віку, звеличім память нашого незабутного ґенія. Від виділу академічного тов. Союз. Теофіль Бриндзан голова, Михайло Догомиля секретар.

Радник Екснер мав передвчера відчит у Львові, в котрім так само як ту в Чернівцях, заохочував до участи у француській всесьвітній виставі в р. 1900. Відтак відїхав Екснер до Відня.

Конкурс для учителів розписує сторожинецка повітова рада шкільна на слідуючі посади надучителїв, учителїв і молодших учителїв, взглядно учительок:

1. Місце молодшого учителя при двоклясовій народній школї в Альтгіте (Althütte) з німецкою мовою викладовою з платнею річною 360 зр.

2. Місце молодшого учителя при двоклясовій народній школї в Борбівцях з рускою викладовою мовою і німецкою яко предмет шкільний з платнею 360 зр. річно.

3. Місце учителя і молодшого учителя при триклясовій школї в Бобівцях з рускою мовою викладовою і німецкою яко предмет шкільний з платнею III кляси.

4. Місце учителя і молодшого учителя при триклясовій народній школї в Старих Брошківцях з волоскою і рускою мовою викладовою і німецкою яко предмет шкільний, з платнею III кляси.

5. Місце надучителя, а колиб заняв его тамтешний учитель, опорожнить ся місце учителя і двох молодших учителїв при чотироклясовій народній школї в Глиниці з рускою мовою викладовою і німецкою яко предмет шкільний, з платнею III кляси.

6. Місце молодшого учителя при двоклясовій народній школї в Корчівцях (Корчешти) з рускою і волоскою мовою викладовою і німецкою яко предмет шкільний, з платнею 360 зр. річно.

7. Місце двох учителїв і одного молодшого учителя при чотирокласовій школї в Костинцях з рускою і волоскою мовою викладовою і німецкою яко предмет шкільний, з платнею III кляси.

8. Місце надучителя, а колиб его заняв тамтешний учитель, опорожнене місце учителя і молодшого учителя при триклясовій школї народній в Горішних Станівцях над Черемошом з рускою мовою викладовою і німецкою яко предмет шкільний, з платнею III кляси.

Крім того есть ще кілька місць з виключно німецкою і з виключно волоскою мовою викладовою. Стараючі ся о ті посади мають достаточно підперті подання переслати приписаною службовою дорогою до 10. цьвітня 1897 р. до ц. к. повітової ради шкільної в Сторожинци.

Віденьскі Русини скликують величезний народний збір на пятницю 26-го марта до одної з найбільших саль Відня, іменно в сали готелю „Wimberger“ XV Neubaugürtel 32. (Саля тая помістить кілька тисяч людий). Сей мітинґ буде загально доступний і оголошений по місті плякатами. На порядку дневнім одніѣнька точка: „Минувші галицкі вибори“. Сподівають ся також приїзду декого з Русинів з Галичини. До участи будуть запрошені і опозицийні посли до парляменту, виднїйші проповідники партий а також журналісти тутешних і заграничних дневників.

Нема чого чудувати ся! *Дѣло* чудує ся, що *Буковина* шуткує собі зі всїх руских послів, а *Народна Часопись* ті шутки передрукове. А ту нема чого чудувати ся! Шуткують собі ріжні ґазети і не з таких полїтиків як наші: н. пр. Бісмарка беруть німецкі ґазети на глум уже кількадесять лїт, хоч як він заслужив ся для Німеччини. У нас пропав змисл для гумористики, хоч ми й не маємо охоти вічно плакати, як жиди на ріках вавилоньских. Послів своїх ми привчили думати, що вся Русь лише довкола них має крутити ся, про них думати, за них на баґнети йти, їм кадити, їм догоджувати — а сей культ послів на Руси не пошкодило би троха знищити. Не іґнорувати его, лише не перецінювати его ваги! Каже писатель Бурже, що і в найповажнїйших хвилях житя нїколи не шкодить дрібка маловаженя. Всї ми відчуваємо дуже часто правду сих слів, бо як би так дійсно брали все страшно поважно, то самоубійств і розбоїв було би без числа. Можна і послам збитки робити, коли они Русинам нераз такі збитки строять. Нехай знають, що не Русь для них, тілько они для Руси. А хоробливі ті люди, що самі не сьміють ся і сьміху не розуміють. Їм не жити, тілько тестамент робити!

Волоскі бояри на Буковині аґітують тепер всїма способами, передовсїм в деяких черновецких ґазетах, що стоять на їх услугах, за утворенем „буковиньского клюбу в раді державній“, до котрого належали би всї буковиньскі посли без огляду на народність і полїтичні переконаня. Яку цїль мав би такий сорокатий диволяд? Підпирати волоскі та боярскі інтереси під покривкою краевого патріотизму?

Гумор Йокая. Угорский повістеписатель Йокай перебуває тепер в Абазії, куди виїхав для поратованя здоровля. Йокай носить руку на темблику. Кождий, хто тілько приступить до Йокая, питає ся его: що єму бракує. Йокай уложив собі раз на все сталу відповідь: „Поединковав ся я“. „З ким?“ „З дурнем“. „Хтож се такий?“ „Я сам“. Свої відповіди Йокай так поясняє: Дійстно треба мати чимало дозу дурноти, щоби зробити се, що я зробив. На вказівнім пальци мав я бородавку. Проколов я єї шпилькою і випалив єї так основно, що в тім місци зробила ся отверта рана, котра не хоче ся довго загоїти. Цїлий сьвіт поганьблює мене за се — родина, лїкарі; а коли мене приперто до стіни, щобим сказав, для чого се зробив, я відповів: „Хотів я удовіднити, що, маючи 72 лїт, я ще дитина“.

Наслїдки жалоби галицких Русинів, що єї вислали телеґрафічно до цїсаря задля надужить при виборах, показали ся в тім, що президент міністрів ґр. Бадені поручив радникови намісництва у Львові п. Єґерманови разом з заступ-

---

побачить? І передумуючи над сим він несьвідомо вийшов на дорогу, що вела до міста, ступав повагом, з очима вліпленими в землю, приставав на хвилю-дві, думав вертати ся, та все нагадував собі, що найблизший поїзд їде аж перед північчю, що на двірци якось не личить сидїти, і він ішов та ішов до міста.

Вечер настав уже давно. Славко знав з листу товариша, що вінчанє має відбувати ся по 8. годині вечером. Числив собі, що прийде до церкви в сам час. Лиш аби до церкви зайти, там скрити ся у який вигідний куток, з котрого би все можна бачити, придивити ся всему — і відтак зараз вертати на дворець.

Він прийшов уже під церкву, але крізь двері побачив лише, як запалювали сьвічки і перед аналоєм простелювали дивани. Якісь два молоді пани заряджували, як що має бути.

Дім Ковальских стояв кількасот кроків від церкви, відділений від дороги зільником і маленьким садком. В кутї города від бічної улички стояла добре знакома Славкови альтана. Ту він нераз пересиджував з нею. Треба туди піти, доконче туди піти!... Звідтам можна буде бачити, що діє ся в хатї.

Славкови прийшла охота заходити нишком, аби его нїхто не побачив. Але скоро тілько зрозумів свій намір, зараз засоромив ся за себе, добачив у тім злодійску поведінку, не міг єї у себе оправдати, — отже випрямив ся і гордо, помалу перейшов поперед ясно осьвітлений дім о. Ковальского. На ґанку і по подвірю вештали ся деякі люди, дзвонили коні при повозках шорами і дзвіночками, але нїхто на Левіцкого не звернув уваги. Минувши дім, він приставув. „Як таки? — подумав він. — Хиба справдї мене ту вже нїхто не пізнає?!“ Підійшов до штахет, станув саме у промінях сьвітла, що било з комнат, але на него таки нїхто не звернув уваги... Надїхав якийсь візок, з него висїв добре знакомий Славкови сьвященик з сусїдства з жінкою і двома доньками, Славко їх зараз пізнав, а они нічо: і оком не кинули в єго бік. „Чи не бачать мене? — думав собі Славко. — Чи так темно? Якби то добре було, щоби они мене пізнали, зчудували ся, дали се знати панні молодій, а она зімлїла би, у весїльній сукнї впала би на ту адамашкову софку там у другій комнатї під зеркалом... І що з того?“...

Славко відійшов в уличку і станув коло альтани. Звідтам було видко осьвітлені вікна в будинку і більше нічого. Але кілька панночок користали з погідного вечера і з вільного часу, заким молода убере ся, ходили стежками недалеко альтани, сьміяли ся і розмавляли весело. Славко не міг дочути їх розмови, аж коли зайшли в альтану, пізнав зовсїм виразно голоси знакомих паннів, дочок иньшого сьвященика з сусїдства.

— Ото! — казала одна — як би він тепер те все бачив!

Славко наставив уха.

— Та він, чую, уже зовсїм покинув думку женити ся. Шкода хлопця; він подобає ся — відповіла друга.

— Зарозумілий троха — замітила третя.

— Має на що! Адже він в порівнаню з Порубским, можна сказати, красавець і чоловік не дурний. Я цїлком не розумію ґусту Стефки...

ником секретаря міністерства внутрішних справ п. Децикевичом провірити виборчі акти з руских виборчих повітів і тим способом достарчити материялів до цісарскої відповіди. Розсліди вже зачали ся.

Пригоди з револьвером. Стефан Белза, возьний в Кракові згинув з руки 5 літного жидика, котрий з жартів приложив єму револьвер до скрані. Револьвер був набитий, вистрілив і Белза ляг трупом. — На іменинах у сотрудника в Цмолясї в західній Галичині оглядав місцевий учитель Войтїх Скворонський револьвер, з котрого иньший в присутности гостий кі ька разів був вистрілив. Учитель не знаючи, що в револьвері лишив ся ще один набій, випалив случайно, а куля поцілила в саме чоло війта, що був також в гостині. Смерть наступила зараз.

За торговлю дївчатами розпочав ся 19-го с. м. процес перед окружним судом в Станїславові. Перед звичайним трибуналом стануди Рубін Яновер і 5 его спільників, також жидів; всїх обжаловано о підступний вивіз з дому родичів а взглядно опікунів шести дївчат з Бучача до Туреччини. Під конець 1895 р. они вивезли з Бучача Аврелію Вітвіцку, Ест. Зобель і неповнолїтні ще Анну Некуровичівну та Марію Блавіцку, а в лютім 1896 р. знов двоє дївчат. Головним обжалованим є шеф непротоколованої фірми, Яновер, що має вже за собою минувшість; в 1893 р. він був засуджений вже за вивіз дївчат до Туреччини на 7 місяців вязниці. Кара та, видко, не позбавила его апетиту на турецку монету, бо він не лиш сам провадив дальше розпочате, але придбав собі еще спільників. На почтї в Бучачи стверджено, що обжаловані одержали під конець 1895 року з Константинополя значні грошеві суми по 100, 500 і 800 франків. На той сам час припадають і їх подорожі до Туреччини і вивіз названих дївчат, з котрих дві остають доси в Константинополи. Промислову шайку зрадив фальшивий пашпорт, сфабрикований для одної жертви спекулянтів. Полїция в Землинї пізнала ся на нїм і відіслала его бучацкому старостві. Заряджене слїдство викрило всїх шість промисловців і поставило їх перед судом.

Двох пташків, що від довшого часу крали цукорникови Шубертови при ратушевій улици ріжні солодкі і несолодкі річи з пивниці прихопила вчера полїция. Они називають ся Михайло Ґабор і Темофій Піндус, а вислїдив їх аґент Лебль.

Чума в Бомбаю забрала до тепер 13.629 жертв. В послїдних днях чума стала знов більше ширити ся і число хорих зросло значно.

Катастрофа на морю. В північній Америцї коло рогу Гатерас затопив ся корабель 8. с. м. На кораблі разом з моряками знаходило ся 84 людий. 80 утопило ся а чотирох, межи ними капітан, лїкар, машиніст і один подорожний уратовали ся. Коли корабель топив ся, 35 людий дістало ся на човна. Через 7 днів плавали они по морю без поживи і напою. 31 з них умерло, перед тим много з них, зійшло з ума. Доперва 14. с. м. надплив якийсь корабель, котрий приняв до себе нещасних 4 ще жиючих людий. Як безсильними ті оставші були сьвідчить се, що трупи померших були коло них в човнах, а они не мали сили спустити їх в море.

Борба против нїкотини. В державі Тенесі (Tennesse) в північній Америцї ухвалив провінціональний сойм уставу, що забороняє продавати циґара, тютюн, паперцї циґаретові, та курити циґара, файку або циґаретки, на улици, на двірцях зелїзниці в огородах публичних і парках. Устава має війти в житє з днем 1. мая с. р.

Дрібні вісти. Звісна княгиня Шіме заанґажована до берлїньского тінґлю в Вінтерґартені і небавом розпічне свої виступи. Коли вже княжна зійшла так низько, то зійде і ще низше. — Поміняти ся мають, після донесеня Reichswehr дитектори полїциї в Кракові і у Львові своїми становисками. Кому тота заміна має вийти на лїпше, знають хиба в полїциї.

Лапка на тхорі.

Написав

Стефан Пятка.

I.

Стрілили раз коло церкви, стрілили й другий раз, забренькотїли вікна в Козодоїв і сам господар, Іван Козодій, продрухав ся, підніс голову, прийшов до себе: він сидів при столї коло надпочатої паски. Як вернув з сьвятої, як попоїв сьвячених яєць і мяса з „питльованов“ а на тото випив кромі „утїшительки“ ще й два черпаки води з потока, так і здрімав ся. Навіть не знав, коли цебрик з сьвяченим з перед него відсунули і обрусом накрили, коли оба сини і невістка з дитиною десь повиходили.

Іван Козодій і его сини Гринь і Василь любили добре зїсти й випити, а уже того року на докір, на злість свому сватови Онофрови Безвусому справили собі раз порядний Великдень: заставили Лейбі кусень поля на двайцять і девять лїт, купили пів кірця питльованої, щось аж три копи яєць, чотири ноги з корови і повну семейну баривку горівки на посьвячене. Нїмка ковалиха помагала місити й печи паску, паска вдала ся: виросла аж під самісенькє піднебінє і розпукла ся щасливо до всходу сонця; треба було аж челюсти вивалювати, така була красна і велична.

Встав Іван Козодій від стола, почав проходжувати ся по хатї то сюди, то туди, мов той медвідь в менажериї в зелїзній клїтцї, і став поволи затягати на себе кожух. Він був в тїй хвилї в такім чудеснім настрою душевнім, що хотів собі затягнути по свому, так під носом тонесенько „Христос воскресе“, але дзвони так голосно загомонїли, що єму відхотїло ся сьпівати. Він любив, дуже-ж то любив тото сьвяте Воскресеніє з сьвяченим яйцем, тільки одно єму не подобало ся, іменно, що раз у раз через три днї від сьвіта до ночи дзвонили тай дзвонили. Єго хата стояла близько церкви, отже тото дзвонене так набило ся єму в уши, що пізнїйше через кілька неділь, куди ходив, туди за ним дзвонило; хоть спав, хоть нераз пхав голову під подушку, або в солому, і тото не помагало, тільки заєдно дзвонило; навіть ще, як ішов на Вознесеніє в сусїдне село на празник до свого кума, одноокого „шлехтичи“ Івана Бандерского, котрий мав свою хату курну з одним вікном під горою, і свою корчму курну з одним вікном на горі і свого жида Мехля зїркатого, ще й тогди по дорозї за ним дзвонило. Аж там як засів з кумом в Мехля при фляшцинї, як зачали собі панькувати, той тому „пане браце Яне Бандерский“, а той тому „пане браце Яне Козодойский“ — і так перебалакали цїлу ніч а потому над раном пустили ся оба з гори в долину на „шлїхоцьку обитацию. — аж тогди великодна дзвінниця переставала гойдати ся в голові Козодоя, він мав спокій цїлий рік аж до другого Воскресенія.

Нинї мав він ще більшу причину як коли иньших лїт гнївати ся на дзвони: его сват Онофер Безвусий від непамятних лїт сидів кождого року з суботи на недїлю при плащеници і завсїгди перший мусів рушити дзвонами, як дяки засьпівали „Христос воскресе.“ Іван Козодій хотїв того року сватови збитка зробити і сидів також цїлу ніч при огни коло дзвінниці, але таки не удала ся єму тота штука, не випередив свата: дурно отже ніч збавив, обсьмішив ся, тож гнїв его на дзвони в тім роцї ще був більшій.

— Щоби я так мав „посьвячену голову“ — думав тепер Іван Козодій, програбуючи пальцями баранковий смушок на рукавах — то я велїв би повідвязувати на тото велике сьвято посторонки і сердечка від дзвонів, нехай би їх не розбивали, нехай би собі мій сват і єму подібні кметї зубами дзвонили на ярину красну. Ой той сват, той хрещений жид, той-той-той „гиндлер“ паскудний! Щоби я его був не знав!

З такими гадками пустив ся Іван Козодій на вечірню, глип під дзвінницю, а там сват Онофер Безвусий з вагою потягає шнурами а дзвони аж промавляють: „Яра пшениця, яра пшениця“...

(Дальше буде.)

Телеґрами „Буковини“.

З дня 24-го марця 1897 року.

Відень. Цїсар іменував професора черновецкого унїверситету Ленденфельда, звичайним професором зоольоґії при нїмецкім унїверситетї в Празї.

Берлин. Відкритє народного памятника в честь столїтної річниці уродин цїсаря Вільгельма I. відбуло ся вчера при участи безчисленної товпи одушевленого народа. Цїсар обійняв особисто командо всїх відділів війска, що взяли удїл в тїм торжестві.

Царгород. Офіцияльне оповіщенє заявляє: Становиско Грециї, котра вислала війска на Крету противить ся міжнародному праву. Держави запоручають Туреччинї ненарушимість і

— Що з того, — говорила третя — коли не вмів собі єї зискати. Питомцям здає ся, що кожда панна тілько на них і жде. Але ходїм звідси, ту так темно! А там мабуть вже збирають ся до церкви.

Панни вийшли з альтани, а Славко стояв, як вкопаний. „Не вмів собі єї зискати!“ — от що! Правду сказала, жалісну правду, але правду. І „зарозумілий троха,“ хоч і „має на що“... Та що з того, що з того?!

Аж тут нагадав собі, що певно тою улицею, де стоїть, мають їхати до церкви, туди найблизша дорога! Як з краденим добром, пішов скоренько і скриваючись в сторону церкви. Там уже посходили ся цїкаві міщанки і молодїж, аби бачити вінчанє попадянки. Ярослав не пішов між них, а обійшов церков довкола і станув собі в тїни, де єго нїхто не міг видїти. Широке листє каштанів коло церкви шевелїло над ним, рушане легеньким подувом вітру.

Їдуть!... Славко скрадає ся близше попід паркан, але все в тїни. Гостї весїльні входять в церков, уставляють ся двома рядами. Она з Порубским жде в дверях церкви. Сьвітла досить, але не видко з неї нїчого, тільки білу сукню. „Чому то не я стою біля неї?!“ — перелїтає думка через Славкову голову, але він не має часу дальше над тим думати, бо слухає сьпіву сьвященників і міщаньского хору, бачить, як декан впроваджує молодят у церкву, як товпа іде за ними, всї звернені лицем до престола і до молодят. Тепер пора! тепер нїхто не зверне на него уваги... Він входить з трепетом у церков і впихає ся в товпу міщан. Між ними ще найбезпечнїйше. Пізнає хто єго, хоч він вуса запустив і малу борідку і одягнений був по цивільному, не так як перше єго видали в містї Р., — ну, то нехай і пізнає. Що се шкодить? Але нїхто тепер на него не звертає уваги, всї дивлять ся на молодят... Він протискає ся наперед і стає за крилосом в кутї. Стає на почіпках, протягає шию, хоче бачити єї лице, не може, бо она не до него звернена.

(Дальше буде).

для того постановили бльокаду Крети, що зачала ся з неділї. Ся постанова на користь Туреччини есть наслїдком захованя султана. Прихильність і старане держав супротив порти гідне вдячности. — Для виеміґрувавших Вірменців установлено послїдний двомісячний речинець для повороту.

Памятайте на Народний Дім в Чернівцях!

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди								Відходять	Поїзди							
	поспішні			особові			мішані			поспішні			особові			мішані	
до Чернівців									**з Чернівців**								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$\underline{6^{57}}$	$\underline{10^{28}}$	$\underline{5^{50}}$			До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$\underline{10^{29}}$	$\underline{5^{38}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$\underline{10^{00}}$	$\underline{5^{23}}$			До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$\underline{7^{17}}$	$\underline{10^{48}}$	6^{16}		
З Новоселиці, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$\underline{9^{50}}$	До Садаґури, Новоселиці .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{12}

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.